

Október elején lehetőségem volt részt venni egy **Erasmus+** kurzuson.

Hogy hova utaztam? Segítetek kitalálni! A magyarországi már néha fagyos reggelek helyett **hajnalban 16-18 fok** volt. Reggel még jól esett egy vékonyabb pulcsi, majd délután már rövidujjúban és rövid nadrágban flangált mindenki és ha a napi teendők miatt sokat volt az illető a napon, akkor örömmel lépett be a **légkondicionált** boltokba vagy éppen mártózott egyet a **tengerben**. Ezen a területen csapadék igen ritkán esik, köszönhető ez a sok, gyönyörű látványt nyújtó **hegynek**. Ha az ember megéhezik, szinte minden pékségben vehet magának egy finom **empanadát**, desszertnek egy kis **turrónt**, hisz ezen a helyen ezt az édességet nem csak karácsonykor, hanem az év minden szakában kapni. Ha esetleg valami flancosabb étkezésre vágyik az illető, akkor nyugodtan rendelhet magának egy **paellát**, de semmiképp sem tenger gyümölcseiből, hiszen az kamu paellának számít, itt csirkéből kell enni. Azonban nem árt, ha az ember nem egyedül dönt úgy, hogy flancoskodik, hiszen alig találni olyan éttermet, ahol egy személynek is kihozzák ezt az ételt, ugyanis azt valamiért ketten kell enni. De semmi gond, a magányos turisták is találnak kedvükre valót, mondjuk egy finom **tenger gyümölcsei spagettit**, már ha szeretik a tenger gyümölcseit.

Ha az étkezésen túl vagyunk, jól esik a **siestát** egy **sangría** társaságában tölteni, majd indulhat újra az élet, hiszen szinte minden bolt **21, 22 óráig nyitva** van. Tehát itt senki nem mondhatja a tanárnak, hogy azért nincs kész a sejtmodelles házi, mert nem volt otthon színes lap és este nyolckor jutott eszébe, hogy egyáltalán van házi. Vacszi előtt még simán be lehet ugrani a papírboltba is, ja igen, merthogy az itteniek vacsorázni is 21, 21:30 körül szoktak. Nem csoda, hogy reggel fél hétkor meg minden kihalt és alig látni valakit az utcákon és nem csak azért mert **nyolcig sötét** van. A kicsit hosszúra sikerült bevezetőből, ha a

konkrét helyet nem is, azért azt remélem ki lehetett találni, hogy egy mediterrán helyre utaztam. Méghozzá **Alicantéba,**

Spanyolországba.

Csodálatos volt. Nagyon élveztem a turistáskodást, azt a **kulturát**, ami körülvett, a **tájat**, az **ételeket**. És természetesen a kurzust, ami az „**Outdoor physical activities & wild class into nature**” címet viselte. És hogy mit csináltam, mit tanultam ez alatt a hét alatt? Nézzük csak: az első napom azzal telt, hogy a 18 **különböző nemzetiségű** társammal, **tanár** kollégával megismerkedtünk. Mindenki beszélt a saját országáról, iskolájáról. Érdekes volt látni, hogy hogyan működnek más **iskolarendszerek**. A megismerkedés után pedig megéltük a kurzust, ugyanis onnantól kezdve sosem voltunk indoor. Kétszer is elmentünk **túrázni**, közben különböző **növény- és állatfajokat** kerestünk s gyakoroltuk

egymás felé az **segítőkészséget, bátorítást**, attól függően, éppen ki borult ki, hogy milyen meredek a hegyről lefele vezető út. Aztán kinevettük magunkat, mikor egy osztálynyi gyerek lefutott mellettünk a hegyen, de önmagunk megnyugtatósára úgy döntöttünk, biztosan sport tagozatos iskola, ahol elsőtől kezdve ilyen terepre viszik a gyerekeket. Néztünk **közeteket**, tanultunk arról, hogyan érdemes **gyerek csapattal túrára** indulni. A **sziklamászást** is kipróbálhattam, ehhez különböző **csomózásokat** tanultunk, de azért indulás előtt a

vezető lecsekkolta mindenki kötelét. Együtt szurkoltunk a másíknak, örültünk, ha feljutott a célig, s tapsoltuk meg azt, aki úgy érezte, eljutott határáig és inkább visszafordul. **Supoztunk**, úsztunk a tengerben, tanultunk különböző **légzési technikákat**, csodáltuk a tengert. Arról is volt szó, hogy **vízi kirándulásra** hogyan érdemes tanulókkal menni, beszéltünk a **vízi mentésről**. Pontosabban az egyik horvát társammal mi meg is lettünk mentve, mert észre se vettük, de teljesen elsodródtunk a többiektől. Sokat beszéltünk a **környezetünk védelméről, a fenntarthatóságról** is.

Habár nálunk nincs tenger és Hillary Steppeken sem sűrűn járunk, úgy gondolom, a tanultak lényegi részét, mégpedig azt, hogy a körülöttünk levő **természetben/természetről jó és érdemes tanulni** a homokbuckák között élve is át tudom adni. Mindenesetre igyekezni fogok.

Nagy Anna